

[Socialministeren.]

heller ikke, at de Herrers Modstand hverken var kraftig eller kraftigt begrundet, thi den Form, jeg havde givet Bemærkningerne til Forslaget, opfordrer unægtelig heller ikke til Modstand, endsige til stærke Ord. Disse Bemærkninger var i Virkeligheden affattet med den størst mulige Hensyntagen til Oppositionen. De var beskedne, næsten indsmigrende i deres Begrundelse af Forslaget. Der findes ikke Antydning af Udtalelser, der kunde krænke Oppositionen, der findes ikke den fjerneste Begrundelse i Retning af, hvad den ulykkelige Nedskæring har forvoldt. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, vil se, at med en saadan Begrundelse af Forslaget var Regeringen overbevist om, at alle Partier i Rigsdagen vilde slutte sig til det. Derfor forbavtede det mig at se, at Bladene af venstre og konservativ Karakter straks rykkede frem til Modstand mod Forslaget, og jeg beklagede navnlig, at jeg straks den næste Dag kunde finde en Udtalelse i „Berlingske Tidende“ af en saa fremragende politisk Modstander som den forhenværende Indenrigsminister, Dr. Krag. Nu skal jeg ikke anmode den højtærede Formand om Tilsladelse til at læse denne Udtalelse op, for det synes jeg ikke den fortjener, men der er et Par Bemærkninger, der tenderer i Retning af Argumenter, og om disse vil jeg gerne sige et Par Ord.

Efter Referatet at dømme — det er senere kørt rundt i Venstrepressen — skulde Lovforslaget kunne betragtes mere som et Forsøg paa Forherligelse af det socialdemokratiske Ministerium end som et Udslag af Glæde over Grundloven, som Socialdemokraterne ønsker Døden snarest muligt. Maa jeg sige: det har slet ikke været drøftet i noget Ministermøde, at dette Lovforslag skulde opfattes som en Forherligelse af det socialdemokratiske Ministerium; hvis vi en Gang naar til den Opfattelse, at en saadan Forherligelse maa ske, antager jeg, at vi beder om at blive udnævnt til Storkors eller Kommandører af Dannebrog eller noget lignende. Derimod vil vi i saa Fald ikke finde paa at stille Forslag om Eftergivelse af Fattighjælp.

Den højtærede forhenværende Indenrigsminister talte altsaa derefter om, at Lovforslaget vel neppe kan være et Udslag af Glæde over Grundloven, som Socialdemokraterne ønsker Døden snarest muligt. Hvis det ærede Medlem Hr. Krag havde tænkt sig om, saaledes som jeg indrømmer han plejer at gøre, vilde han sikkert hurtigt

være blevet klar over, at den Grundlov, vi fester for, er et Udtryk for den frie Forfatning; det er ikke Grundloven af 1915, thi den har ikke 80 Aars Jubilæum.

Jeg er derfor berettiget til at sige, at den Modstand, Lovforslaget mødte paa Forhaand, ikke i særlig Grad var belyst af Argumenter. Jeg kommer saa til Modstanden i Dag i dette høje Ting.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalte til at begynde med, at Regeringen maatte være overbevist om, at saaledes som den sociale Lovgivning nu var udbygget, vilde Venstre, som det ogsaa blev udtalt i 1924, ikke oftere stemme for et Lovforslag af denne Karakter, og det ærede Medlem føjede til, at der ikke var noget synderligt vundet ved at eftergive Fattighjælp nu, da der jo ikke skulde være noget Valg indtil videre. Denne sidste Udtalelse overbeviste mig om, at det ærede Medlem Hr. Pinholt i Virkeligheden ikke er rigtig klar over, hvorledes Fattighjælp virker paa en Mængde Mennesker. Han vilde aldrig være fremkommet med denne Udtalelse, hvis han som undertegnede i en lang Række Aar havde været beskæftiget ved Fattigvæsenet. Det hænder nemlig Gang paa Gang, at der kommer Personer, som ønsker Fattighjælp eftergivet af ganske andre Grunde end Hensynet til Valg, bl. a. af de Grunde, som den ærede Ordfører for Retsforbundet, det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, gav Udtryk for: at det er noget pinligt, det saarer deres Æresfølelse, og denne Æresfølelse kan undertiden antage andre Former, ogsaa mere tiltalende Former, end i visse andre Klasser af Samfundet, men den er i hvert Fald ikke mindre udpræget i sin Form. Og det virker endnu mere pinligt paa dem, der uforskyldt faar Fattighjælp, netop naar Sociallovgivningen er udbygget saa forholdsvis godt, som den er blevet i Aarenes Løb, thi desto mere isolerede bliver de, der staar tilbage under Fattigvæsenet, desto haardere føler de det, hvis de ikke finder, de selv er Skyld i, at de har modtaget Fattighjælp. Derfor er det afgørende for mange Mennesker slet ikke, om der er Valg før eller senere, men det afgørende for dem er at faa slettet det Stempel, de synes de har faaet paa sig ved uden egen Skyld at have maattet oppebære Fattighjælp.

Nu siger ærede Medlemmer: Ja, men Lovgivningen er jo saaledes udbygget, ogsaa gennem Hjælpekassen, at Folk ikke behøver at modtage Fattighjælp, naar det ikke er deres egen Skyld. Den ærede Ordfører for Retsforbundet har allerede delvis svaret paa dette ud fra sit praktiske Kendskab til Forholdene, men jeg vil gerne tilføje, at selv om